

Két óra után a maradék ételt jegy nélkül, pénz nélkül kiosztják a környékbeli koldusoknak. Olyik nap húszan-harmincan is várakoznak arra az ételre, amit a legszegényebbek hagytak meg ...

-i.

1932. március 2., szerda, 5. old.

Pesti utca

Avillamoson fiatal nő ül csomagokkal megrakodva. Egész délelőtt a boltokat járta, s most hazafelé igyekszik. A vásárlás izgalmától arca kipirult, szeme csillog. Nyugtalanul fészkelődik helyén. Ki-kinéz az ablakon, türelmetlenül ül. Lassan dőcög a villamos. Szeretne már otthon lenni. Csomagjait tapogatja. Végre nem bírja tovább, fölbontja az egyiket, s kivesszi belőle a most vásárolt lenge ruhaselymet. Tapogatja, nézegeti, méri karján-vállán, hogy elegendő-e, elszontyolodik, tűnődik, majd ismét földerül az arca. A selymet jól-rosszul visszacsomagolja. Most másik csomagot bont föl, abból gyapjúblúzt húz elő, két pár selyemharisnyát. Ezeket is jól szemügyre veszi. A harmadik csomagnak csak a csücskét tépi föl, s kihúzza belőle a benne szunnyadó világos tavaszi szövet csücskét. Ujjai között dörzsölgeti. Szeretné megmutatni mindenkinek a villamosban, s megkérdezni, hogy tetszik-e, hogy olcsón vásárolt-e, hogy illik-e haja színéhez. A villamoson ülő nők – ha nem szégyenlenék – szívesen megtudakolnák, hol vette, mennyibe került, s lehet-e még ott olyant kapni? Ó, ebben a mi nagy szegénységünkben milyen becsülete van az árunak.

•

Az utcán cicomásan öltözött, négyéves kislányt vezet édesanyja.

Egyik utcasarkon rongyos koldus nyújtja feléjük tenyerét.

Az anya megáll, kinyitja kistáskáját, erszényéből pénzt vesz elő. A kislány kéri, hogy ő adhassa át a pénzt a kéregetőnek.

Utcai cipőtisztító
1930-as évek
MFI – MNM Történeti Fényképtár

„...a tér sarkán áll egy cipőtisztító ember.”

Az anya tiltakozik ez ellen, s kislányát a másik oldalára tolva, sietve maga nyomja a szegény ember markába a pénzt.

A gyermek most nyugodt, kék szemével édesanyjára tekint. Ezt kérdezi tőle.

– Miért nem engedted, hogy én adjam oda a pénzt? Félsz, hogy megkapom a szegénységet?

Valaki meséli:

– Kérlek, a lakásunk közelében, a tér sarkán áll egy cipőtisztító ember. Még sohase láttam, hogy bárki is letisztította volna vele a cipőjét. Egyszer délután teára voltam híva, s az utcán vettem észre, hogy a cipőm nincs a legkifogástalanabb állapotban. Nem akartam már visszamenni, hát kitisztítottam vele a cipőmet. Ragyogóan kifényesítette. Azon a sarkon naponta legalább négyszer kell áthaladnom s ettől a naptól fogva a cipőtisztító em-

ber, kalapját mélyen levéve, hangos alázatos szolgájával üdvözölt, valahányszor meglátott. Én mindig szépen visszaköszöntem. Köszönése napról-napra barátságosabbá, meghittebbé, bizalmasabbá vált. Aki látott bennünket, amint üdvözöltük egymást, azt hihette, hogy földiek vagyunk, rokonok, vagy esztendőik óta a legmeghittebb barátságot tartjuk egymással. Valahányszor megpillantott, arca széles mosolyra húzódott. Négyyszer köszönt napjában, s én négyszer viszonztam. Néha ötször is köszönt. Nem bírtam. Mostanában legalább háromszor elkerülöm azt a sarkot, s vargabetűvel teszem meg az utamat. De a cipőmet mindig gondosan kitisztítatom, mielőtt az utcára lépnék ...

1932. március 8., kedd, 6. old.

Pesti utca

Nehezen akar kitavaszkodni az idén. Már a törvényes negyven nap is elmúlt azóta, amióta a medve visszabújt barlangjába, Sándor, József és Benedek zsákjából is csak nyirkos hideg árad. De ha délben egy-egy órára fölmelegszik az idő, fehér, mackóforma bundácskáikban kibújnak a kisgyerekek, akár a hegyi manócskák. Mindegyikük szorongat kezében valamit. Kedvenc játékszerét: bálványkáját. Lélekben még nem bírnak elszakadni a gyermekszobától, a téli játékoktól. Egyik fehér bársonynyuszit visz hóna alatt, másik lencsi-babáját ültette karjára, harmadik egy csaknem akkora medvével botladozik, mint ő maga. Van olyan is, aki összerakós játékait hozta ki dobozostul, s minden pillanatban félnie kell, hogy az egész kiborul a gyalogjárón és szertegurul. A kisgyermek hűek. Ragaszkodnak téli barátjaikhoz. Majd csak lassan válnak meg tőlük, lassan mondanak le róluk, s addig nem adják ki kezükből, míg cserébe labdát, karikát, kavicsot, puha homokot nem kapnak, vagy legalábbis aranyosan cikázó napsugár-játékot.

•